

„Драги мои!

„Ако днесъ се причастявате съ тѣлото и кръвта на Спасителя, вие не трѣбва никакъ да прѣдилагате, че се приготвите на неминуема смъртъ!... Не трѣбва да се обезсърдявате!... Напротивъ, тѣлото и кръвта на Господа нашего Иисуса Христа ще ви даде още повече сила и крѣпость да прѣдодолѣите съ мѣжество всичкиѣ тягости на войната за благого на отечеството, както и Христосъ прѣтърпѣ доброволно най-страшнитѣ страдания за благого на челоуѣчествого!

„Трѣбва да знайте, драги мои, че не всички крушуми убиваатъ. Инакъ вжтрѣ въ петъ дни би се прѣвзело едно цѣло царство. Но-многого крушуми отиваатъ на вѣтъра.

„Но, както е истина, че нѣма всички да умрете, тѣй сѣщо е истината, че нето всички ще да се завърнете

„Прѣзъ вода минавашъ и се умокривашъ, а колко повече прѣзъ огънь да минешъ? Ето защо е умно, щото човѣкъ да бѣде душевно приготвенъ за смъртъта.

„Да не се боите отъ участието на святитѣ тайни!... както би чувствували осжденитѣ на смъртъ! Вие не сте осждени на смъртъ!... Който умира на бойното поле е блаженъ! Той умира утѣшенъ и спокоенъ, че е изпълнилъ дълга си, като защищава отечеството, дома си, жената и дѣцата си отъ звѣрствата на враговетѣ, а душата му отива на дѣснага страна на Отца небеснаго.

„Ако всѣки единъ отъ васъ би се убоялъ да се излага на смъртъта, тогава Турцитѣ ще ви прогнахъ като хора никакви, ще нахлуятъ въ земята и ще исколжѣтъ всичко, щото вие сте оставили. Защото турцитѣ сѣ погѣни и законътъ имъ повелява, че всѣкой който не е Турчинъ трѣбва да се погуби.“

На тия думи на проповѣдника сержантина Тжерелъ Константиновъ отговори:

„Тѣй, отче святий! Ще дадемъ ний на Турцитѣ да разбержѣ! Имаме ний игли и за тѣхнитѣ кожуси!“

Священникътъ се усмихна, може би остана задоволенъ, че проповѣдъта му произведе желаемия ефектъ, или, може, отъ чувство на национална гордость.

Чудѣхъ се, какъ въ едно незначително село, далечъ отъ голѣмитѣ центрове, да се намира единъ священникъ тѣй разуменъ.